

Arrest

nr. 346 282 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MEURIS
Schumanplein 10
3620 LANAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 december 2025 met refertenummer 134826.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MEURIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 30 augustus 2022 dient verzoekende partij voor een eerste keer een aanvraag in om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een unieburger. Op 21 februari 2023 wordt deze aanvraag door verwerende partij afgewezen. Er volgt geen hoger beroep tegen deze beslissing.

1.2 Op 6 april 2023 doet verzoekende partij een tweede aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit opnieuw op basis van haar meerderjarige zoon van Griekse nationaliteit. Deze aanvraag wordt op 20 september 2023 door verwerende partij geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij een hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad). Bij arrest van 28 maart 2024 wordt dit beroep echter verworpen.

1.3 Op 22 april 2024 dient verzoekende partij voor een derde maal een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit wederom op basis van haar meerderjarige zoon van Griekse nationaliteit. Op 17 oktober 2024 wordt deze aanvraag door verwerende partij afgewezen.

1.4 Op 12 november 2024 dient zij vervolgens een vierde verzoek in voor een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een unieburger, nogmaals op basis van haar meerderjarige zoon van Griekse nationaliteit.

Op 17 november 2025 heeft verwerende partij besloten deze aanvraag af te wijzen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd :

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.11.2024 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar meerderjarige zoon, [V.] of [V. A.] (RR xx.xx.xx xxx-xx) van Griekse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Betrokkene dient aan te tonen ten laste te zijn van haar Griekse meerderjarige zoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong en tot op heden. Het betreft een cumulatieve voorwaarde dat op beide ogenblikken moet worden aangetoond.

Op basis van de beschikbare gegevens in het administratief dossier kan er niet afdoend besloten worden dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 27.05.2024 tot op heden onafgebroken tewerkgesteld is in België. Betrokkene is dus maanden voorafgaand aan de huidige aanvraag, en ook tijdens de behandelingstermijn, economisch actief in België. Natuurlijk is het goed dat betrokkene zich tracht te integreren op de Belgische arbeidsmarkt, maar in het kader van onderhavige aanvraag gezinshereniging dient betrokkene ook voorafgaand aan de aanvraag, net als op het ogenblik van het nemen van de beslissing, ten laste te zijn van de referentiepersoon. Gezien haar tewerkstelling is het redelijk te stellen dat betrokkene wel degelijk reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging in staat is om bestaansmiddelen te genereren en daarmee in haar eigen levensonderhoud te voorzien en dus niet ten laste is van de referentiepersoon (RvS, arrest nr. 260.508, dd. 19.08.2024; RvS, arrest nr. 260.507 dd. 19.08.2024; RvS, arrest nr. 259.251 van 26.03.2024). Bewijs van het tegendeel ligt niet voor. Er ligt geen enkel bewijsstuk voor waaruit kan blijken dat zij tijdens haar verblijf in België financieel en of materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Er dient besloten te worden dat niets erop wijst dat er heden sprake is van een reële financiële/materiële afhankelijkheid van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon. Het is redelijk te oordelen dat betrokkene bezwaarlijk als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd aangezien zij zelf in

haar levensonderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid en dat het tegendeel haaks staat op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat zij erkend wenst te zien.

Alle andere voorgelegde documenten in het kader van de aanvraag doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

1.3 Op 19 december 2025 heeft verzoekende partij een verzoekschrift neergelegd houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 10 januari 206 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er is geen sprake van een synthesememorie.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou een inbreuk uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij zou hierdoor verwijderd van haar zoon en bijgevolg haar kerngezin. Zij wordt immers nog steeds niet gemachtigd tot een verblijf in België.

3.2 De Raad wijst er in dit kader allereerst op dat er geen bevel voorligt om het grondgebied te verlaten. De door verzoekende partij opgeworpen schade kan dan ook niet volgen uit de bestreden beslissing.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij zet dit middel als volgt uiteen :

"V. Middelen

a) Nietigverklaring van de bestreden beslissing wegens schending van artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet)

Art. 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° [4 de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;]4

Het Hof van Justitie oordeelde hieromtrent in haar arrest van 09.01.2007 (zaak C-1/05) als volgt :

“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.” (Bron : HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05)

Het Hof van Justitie bepaalt dienaangaande aldus niet dat de “noodzaak van materiële steun” moet bestaan op het ogenblik van het nemen van de beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken.

“Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.” (Bron : HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12)

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dan ook ten onrechte dat verzoekster niet als zijnde “ten laste” kan worden beschouwd gezien zij economisch actief is in België.

Verzoekster betwist niet dat zij tewerk is gesteld, eenmaal zij in België aankwam, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij wel degelijk afhankelijk was van de materiële steun van de referentiepersoon, thans haar zoon, op het ogenblik dat zij in Albanië, haar land van oorsprong, verbleef.

“In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 33).

Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38.

Bovendien zou een andere oplossing, zoals de Commissie op goede gronden heeft betoogd, die bloedverwant in de praktijk beletten werk te zoeken in het gastland en daardoor afbreuk doen aan artikel 23 van deze richtlijn, dat een dergelijke bloedverwant uitdrukkelijk toestaat, indien hij het verblijfsrecht geniet, aldaar een activiteit als werknemer of zelfstandige uit te oefenen (zie naar analogie, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 20).” (Bron : HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12)

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken anders oordeelt is immers in strijd met de bepalingen van art. 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

b) Nietigverklaring van de bestreden beslissing wegens schending van de “beginselen van behoorlijk bestuur”, meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel

In de bestreden beslissing haalt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de andere voorwaarden “niet volledig” te hebben onderzocht.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, is de Dienst Vreemdelingenzaken ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier.

Het bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot haar besluit komt.

Aan de bestuursbeslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.

Noodzakelijkerwijs diende de Dienst Vreemdelingenzaken aldus rekening te houden met het gehele feitelijke dossier, waarbij zij tevens oog heeft voor de feitelijke situatie van verzoekster en voor alle elementen die verzoekster er staving van zijn aanvraag heeft voorgelegd.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in haar bestreden beslissing zonder meer dat het redelijk is te stellen dat verzoekster, gezien haar tewerkstelling in België, in haar eigen levensonderhoud kan voorzien en dus niet ten laste is van haar referentiepersoon.

Het één sluit het ander evenwel niet uit.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zonder nadere toelichting er eenvoudigweg vanuit gaat dat verzoekster, door haar tewerkstelling in België, niet "ten laste" zou zijn van haar zoon, zorgt ervoor dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze genomen werd.

Nader onderzoek werd er niet gevoerd, oftewel wordt dit alleszins niet aangetoond. Evenmin werd verzoekster om bijkomende informatie verzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken kwam hierdoor onredelijk tot haar besluit en schendt hierdoor het redelijkheidsbeginsel.

c) Nietigverklaring van de bestreden beslissing wegens schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (het EVRM) i.o. de motiveringsplicht

Verzoekster is de moeder van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing vormt een schending van artikel 8 van het EVRM, nu deze ervoor zorgt verzoekster niet op een normale manier haar gezinsleven met haar kerngezin, i.c. haar zoon, kan uitbouwen.

Vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er in casu een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM bestaat.

Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie-en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster was reeds in haar land van herkomst (financieel) afhankelijk van haar zoon, thans de referentiepersoon.

Verzoekster bracht reeds, in het kader van haar aanvraag, stortingsbewijzen bij, waaruit blijkt dat zij op regelmatige basis financiële middelen ontving van haar zoon.

Eenmaal in België aangekomen, was zij ook genoodzaakt om haar intrek te nemen bij haar zoon, zodat deze haar financieel kon blijven ondersteunen.

Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van, artikel 8 EVRM deel uitmaakt van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd.

Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief, wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven.

Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59)

Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld in § 31 van zijn arrest Sen v. Nederland van 21 december 2001, kan voorts „artikel 8 [EVRM] positieve verplichtingen meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijke eerbiediging” van het gezinsleven.

De op dergelijke verplichtingen toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar met die welke gelden voor negatieve verplichtingen. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat tot stand moet worden gebracht tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel; in beide gevallen beschikt de staat over een bepaalde beoordelingsmarge (arresten Gül v. Zwitserland van 19 februari 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-I, blz. 174, § 38, en Ahmut v. Nederland van 28 november 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-VI, blz. 2030], § 63).

De beslissing tot weigering van verblijf in België, waar het kerngezin van verzoekster verblijft, maakt dan ook een inmenging uit in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, eerste lid EVRM.

Een inmenging van de Dienst Vreemdelingenzaken in het gezinsleven van verzoekster zoals hierboven omschreven is alleen toegestaan indien de inmenging wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet immers voldoen aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM.

Met andere woorden behoorde de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing te toetsen aan artikel 8 EVRM.

Zo overwoog de Raad van State in haar arrest van 26 mei 2009 het volgende:

“Overwegende dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM. moet worden getoetst, dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds; dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt [...].”

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of de Dienst Vreemdelingenzaken i.c. een afweging maakte tussen de belangen van de Belgische Staat enerzijds en de belangen van verzoekster en haar familie anderzijds.

De bestreden beslissing werd dan ook onvoldoende gemotiveerd, zoals vereist middels artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Niet alle relevante elementen in het dossier werden in overweging genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken laat in haar bestreden beslissing na de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekster aan te tonen.

Gelet op het hoger vermeldde, dient de bestreden beslissing aldus te worden vernietigd.”

4.2 Verzoekende partij gaat inhoudelijk nader in op de bestreden beslissing waardoor haar betoog ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld dient te worden.

4.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan

beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.5 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.6 Op 12 november 2024 diende verzoekende partij voor de vierde maal een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een unieburger. Een dergelijke aanvraag is gebaseerd op artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)”

Dit betekent dat verzoekende partij dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar meerderjarige zoon met Griekse nationaliteit om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er een afhankelijkheidsrelatie van verzoekende partij te bestaan ten opzichte van de referentiepersoon en dit van in het land van oorsprong of herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Een dergelijke afhankelijkheid betekent blijkens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (C-423/12 van 16 januari 2014) dat er sprake is van materiële steun die er voor zorgt dat het familielid/referentiepersoon voorziet in de basisbehoeften van de aanvrager(s) van de gezinshereniging en dit in het land van oorsprong of herkomst en dit op het moment dat de aanvraag voor deze gezinshereniging wordt gedaan om zich bij het familielid te gaan voegen. Er moet dan ook sprake zijn van een reële afhankelijkheid.

Daarnaast dient deze afhankelijkheid duurzaam te zijn en over een langere tijd betrekking te hebben op regelmatige bijdragen. Een doelgerichte of punctuele hulp door bijvoorbeeld geldelijke giften volstaat op zich niet. De financiële hulp dient dan ook significant en noodzakelijk te zijn.

4.7 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

4.8 De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift weliswaar allerhande kritiek uit op de bestreden beslissing(en) en als gevolg hiervan oppert dat zij wel voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht op basis van haar beweerde afhankelijkheid van haar Griekse zoon.

Het volstaat echter niet dat verzoekende partij allerhande bedenkingen of kritiek uit ten opzichte van de bestreden beslissing(en) of de werkwijze van verwerende partij. Zij dient bovenal aan te tonen dat er sprake is van een schending van de (Vreemdelingen)wet. Door een veelal feitelijk betoog aan te houden, bewijst zij op het eerste gezicht een dergelijke schending niet. Dit komt er op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid.

Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval de een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog stukken waaruit de betalingen van de referentiepersoon in het verleden moeten blijken. De Raad wijst erop dat deze stukken echter reeds bij voorafgaande aanvragen neergelegd werden en destijds ook niet tot een positief antwoord hebben geleid waardoor de Raad zich de vraag stelt naar het belang van verzoekende partij om deze stukken opnieuw over te maken.

4.9 Zoals reeds werd aangehaald dient verzoekende partij om als ten laste te kunnen worden beschouwd, inderdaad aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie van haar bestaat ten opzichte van de referentiepersoon en dit van in het land van oorsprong of herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

De bestreden beslissing gaat nader in op de stukken die verzoekende partij in dit kader heeft neergelegd en beoordeelt deze stukken *in globo* waarbij rekening gehouden met de individuele situatie van verzoekende partij. De Raad wijst er ook op dat verzoekende partij intussen vier maal een dergelijke aanvraag ingediend heeft.

4.10 Het betoog van verzoekende partij bestaat er ditmaal, kort samengevat, uit dat zij erkent intussen sedert haar komst naar België arbeidsactief te zijn, maar dat zij destijds in haar land van herkomst wel degelijk afhankelijk geweest zou zijn van haar meerderjarige zoon die de Griekse nationaliteit heeft maar intussen in België woonachtig is. Het zou dan ook niet redelijk zijn van verwerende partij om nu te besluiten dat zij niet meer als ten laste aanzien kan worden van haar zoon.

4.11 Voor wat dit aspect betreft, kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “*ten laste*” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007) alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat onder “*te hunnen laste zijn*” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. De voorwaarde opgenomen in artikel 40*bis*, §2, 4° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “*ten laste zijn*” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Uit voormeld arrest blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Tevens blijkt dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van herkomst en minstens tot op het moment van de aanvraag heeft bestaan.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt hiervan geen sprake vermits verzoekende partij intussen reeds geruime tijd zelf aan het werk is.

4.12 Het feit dat verzoekende partij ook niet betwist dat zij sinds 27 mei 2024 tot op het ogenblik van de bestreden beslissing tewerkgesteld was/is in België, is een ernstige aanduiding van het feit dat verzoekende partij niet (meer) afhankelijk is van haar meerderjarige Griekse zoon. De Raad verwijst in deze dan ook naar het arrest tegen Belgische Staat in de zaak C-607/21 van 10 april 2025 in antwoord op een prejudiciële vraag van de Belgische Raad van State waarin het Hof aangaande de relevante datum om de materiële afhankelijkheid vast te stellen heeft geoordeeld in een gelijkaardige zaak, waarbij er bij de aanvraag van de verblijfskaart reeds vele jaren waren verstreken sedert het vertrek uit het land van oorsprong dat:

“59. Gelet op het voorgaande moet op de eerste en de derde vraag worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38, gelezen in samenhang met artikel 7, lid 2, en artikel 10 van die richtlijn, aldus moet worden uitgelegd dat om vast te stellen of de rechtstreekse bloedverwant in opgaan de lijn van de partner van een Unieburger ten laste is van die Unieburger en/of die partner, de bevoegde nationale autoriteit rekening moet houden met zowel de situatie van die bloedverwant in opgaande lijn in zijn land van oorsprong rekening moet houden met zowel de situatie van die bloedverwant in opgaande lijn in zijn land van oorsprong op de datum waarop hij dat land heeft verlaten en zich bij die Unieburger in het gastland heeft gevoegd, in voorkomend geval op basis van documenten die vóór die datum zijn afgegeven, als de situatie van die

bloedverwant in opgaande lijn in die lidstaat op de datum van indiening van de aanvraag voor een verblijfskaart, wanneer tussen die twee datums meerdere jaren zijn verstreken.” (...) 64. Uit het antwoord op de eerste en de derde vraag vloeit voort dat een rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, dat wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart, indien, ten eerste, bedoelde bloedverwant kan aantonen dat hij zowel op de datum van de aanvraag voor een verblijfskaart, die meerdere jaren na zijn aankomst in de gastlidstaat is ingediend, als op de datum van aankomst in die gastlidstaat ten laste was van die Unieburger en/of diens partner en, ten tweede, die Unieburger voldoet aan de voorwaarden van artikel 7 van die richtlijn.” (eigen onderlijnen)

Uit dit arrest blijkt *mutatis mutandis* dat de gemachtigde op rechtmatige wijze mag verwachten dat verzoekende partij kan aantonen ten laste te zijn van haar Griekse zoon zowel op datum van aankomst in de gastlidstaat (België *in casu*), als op datum van aanvraag voor een verblijfskaart, zijnde *in casu* voor de vierde maal op 12 november 2024. Op zich volstaat dit motief om de bestreden beslissing te dragen. Het kan verzoekende partij uiteraard niet ten kwade geduid worden dat zij in haar eigen onderhoud wenst te voorzien, doch dit betekent ook dat zij niet meer beantwoordt aan de bindende van het ten laste zijn van de referentiepersoon.

4.13 Voor wat de door verzoekende partij aangevoerde schending betreft van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad er vooreerst op dat de huidige bestreden beslissing niet vergezeld is van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan hoe dan ook geen schending plaatsvinden van voormeld artikel van het EVRM.

4.14 Ten overvloede merkt de Raad op dat Artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating vermits verzoekende partij tot op heden nog niet toegelaten werd tot een daadwerkelijk verblijfsrecht. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De bestreden beslissing omvat inderdaad geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoekende partij op basis hiervan het grondgebied niet dient te verlaten. Een scheiding van de leden van haar beweerd kerngezin is dan ook niet aan de orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden daarenboven aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd

dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhinderd om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

4.15 Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE